

2. Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку [Електронний ресурс] // Закон України від 14 травня 2015 року №417-VIII (із змінами, станом на 14.06.2016). – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/417-19/page2>

3. Димченко, О. В. Житловокомунальне господарство в реформаційному процесі: аналіз, проектування, управління [Текст] : монографія / О. В. Димченко ; Харк. нац. акад. міськ. Госп-ва. – Х. : ХНАМГ, 2009. – 356 с.

4. Лега Ю. Г. Вдосконалення управління житловокомунальним комплексом України в сучасних умовах розвитку національної економіки [Текст] : Монографія / Ю. Г. Лега, Т. М. Качала, Н. Ф. Чечетова. – Черкаси : ЧДТУ, 2008. – 219 с.

Мануїлова К.В.

*кандидат історичних наук,
докторант,*

*Одеський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління*

КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В КРАЇНАХ ЄС: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Пріоритетним напрямком зовнішньополітичного курсу України являється рух до європейської інтеграції. Однією з головних вимог для країн кандидатів на вступ до ЄС являється виконання критеріїв для вступу. Ці критерії були визначені Європейською Радою в Копенгагені в 1993 році, в котрих відмічено, що країнам, котрі бажають приєднатися до Європейського Союзу необхідно мати: стабільні інститути, що верховенство права, гарантують демократію, права людини та повагу і захист меншин; дієву ринкову економіку та змогу справлятися з конкуренцією й дією ринкових сил в ЄС; здатність приймати та ефективно здійснювати зобов'язання членства, включаючи прихильність цілям політичного, економічного та валютного союзу [1].

Отже, децентралізація публічної влади являється ваговою складовою перетворень публічної влади та всієї політичної системи країни, зокрема. Децентралізація публічної влади сприяє: становленню інститутів громадянського суспільства; розвитку демократії (надбання населенню політичних прав і свобод, можливості участі в політичному процесі, залучення до демократичних інститутів тощо), виховання почуття відповідальності та громадянськості; розпаду централізованої тоталітарної держави.

Вищеозначене стало передумовою хвилі масового впровадження реформи з децентралізації публічної влади в Європі відбулось другій половині ХХ ст. Деякі європейські країни, майбутні члени ЄС, у своїх Конституціях закріпили децентралізацію влади. Проте, у кожній країні децентралізація влади мала специфічні риси. Зокрема, у Конституції Італійської республіки 1948 р. зауважено, що «республіка ... пристосовує принципи і методи свого законодавства до завдань автономії та децентралізації» [2, с. 5–6]. В Основному Законі Франції від 1958 р. зазначено, що «її устрій являється

децентралізованим» [3, с. 3]. У Конституції Іспанського королівства 1978 р. підкреслено, що «публічна адміністрація неупереджено служить спільним інтересам і діє у відповідності до принципів ефективності, співпідпорядкованості, децентралізації, деконцентрації та координації при повному підпорядкуванні закону та праву» [4, с. 29327]. В Основному законі Греції 1975 р. зазначено, що «державна адміністрація утворюється на основі децентралізації» [5]. У Португальській Конституції 1976 р. прийнято, що «держава ... поважає у своїй організації та діяльності автономний режим островів і принципи субсидіарності, автономії місцевих органів влади та демократичної децентралізації державного управління» [6, с. 2]. У Румунській Конституції 1991 р. підкреслено, що «публічна адміністрація в адміністративно-територіальних одиницях ґрунтується на принципах місцевої автономії та децентралізації публічних послуг» [7]. Основний Закон Бельгії 1994 р. закріплює «застосування децентралізації повноважень на користь провінційних і комунальних установ» [8, с. 35]. Щодо України, то в статті 132 чинної Конституції України від 1996 р. закріплено лише «поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади» [9, ст. 132]. Втім, формування української децентралізованої влади, розпочато лише 2014–2015 рр. Тобто, набагато пізніше ніж у країнах ЄС.

В Україні питання закріплення на конституційному рівні децентралізації публічної влади вже не один рік активно обговорюється у ЗМІ, у політичних колах і в українському суспільстві. Однак, реальних кроків у напрямку змін Конституції України щодо децентралізації публічної влади поки не зроблено, окрім розробки «проекту Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)» від 01.07.2015 р.

Список використаних джерел:

1. Conditions for membership. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://ec.europa.eu/enlargement/policy/conditions-membership/>
2. Constitution of the Italian Republic. – Roma : Parliamentary inform., arch. a. publ. office of the Senate service for official rep. a. communication, 2006. – 43 с.
3. France's Constitution of 1958 with Amendments through 2008 – P. 3.
4. Constitucion Española. Aprobada por las Cortes Extraordinarias de las Cortes Constituyentes de España el 31 de Octubre de 1978 Ratificada: Por el pueblo español en referéndum de 6 de Diciembre de 1978 Sancionada por S.M. El Rey ante las Cortes el 27 de Diciembre de 1978. – Boletín oficial del Estado Gaceta de Madrid. Depósito Legal M. – Año CCCXVIII. – Viernes. – 29 de diciembre de 1978. – Núm. 311.1. – 29424 p.
5. The Constitution of Greece. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.hri.org/docs/syntagma/artcl120.html#A101>
6. Constituição da República Portuguesa. Texto originário da Constituição, aprovada em 2 de Abril de 1976. – 67 p.
7. Constituția României – 1991. Parlamentul României. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?den=act1_1
8. La Constitution Belge Texte coordonné du 17 février 1994 Références des modifications. – 53 p.
9. Конституція України // Голос України. – № 128. – 13.07. 1996.